

UW KAPOEN,...

1 JANUARI 1962

Ik ging graag naar de lagere school. Meer nog, ik had in het vijfde studiejaar een relatie met juffrouw poederdoos en iedere woensdagmorgen tussen 8 en 8.30 u gebeurde het! Hola, stop maar met fantaseren!

Iedere woensdagmorgen moest ik bij de bakker aan de school twee slagroompattékes afhalen voor de juf en ze ongezien binnen smokkelen in haar klas. De bakker was op de hoogte dat ik ook iedere keer een snoep mocht uitkiezen. Betalen deed ze later wel.

We hadden dus een 'taartjesrelatie'. Zij was een vol-volslanke ongehuwde nog thuis wonende jonge dame van 50 jaar en had gezworen nooit nog taartjes bij de bakker te halen en op dieet te gaan. Dat eerste was niet gelogen. Maar dat tweede is er nooit van gekomen. Dank zij mij, hoho.

Alleen in de maand december moest ik mij naar de bakker sleuren. Enerzijds omdat ik wist dat hij die twee slagroombommen speciaal voor haar bakte, want in die tijd was dat alleen op zondag. Anderzijds was ik kwaad op haar omdat ik wist dat ze mij en al de rest zou mishandelen!

Op een morgen was het prijs; na wat gesmeer met haar rode lippenstift en gepoeder op haar bolle wangen zei ze de woorden die ik niet wou horen: "Tegen overmorgen moet ik weten hoeveel nieuwjaarsbrieven u moet hebben. Ze kosten 5 frank per stuk. Ook al het geld meebrengen, geen geld geen brieven!"

Ik voelde de pijn al opkomen en hoopte de week daarop de mazelen te hebben. Ik bestelde er vier: voor pa en ma, mijn peter, mijn meter en één reserve bij teveel inktvlekken. De maandag daarop lagen ze te blinken op haar lessenaar en ik dacht: "Ga zelf uw taartjes halen." We kregen een nieuwe ballonpen, verse inkt in het potje en een groot vloeit dat eigenlijk altijd nog te klein bleek. De mooi geïllustreerde brieven werden rondgedeeld en mijn ex-taartjesrelatie zwaaide haar bord open. Daar stond de tekst voor de eerste marteling: De Pinte, 1 januari 1962...

Het was stil in de klas op uitzondering van het getik tegen de inktpot, het krassen van de pennen en het gezucht van de slaven.

Drie dagen lang hebben we geschreven en gezweet. Meer dan op mijn werk later want bij de NMBS moogt ge niet zweten want dan zijt ge ziek, hoho.

Op twee januari was alles vergeten want de nieuwjaarsbrieven bleken kasbons te zijn. Is het heden ten dage nog zo?

Grotendeels wel, maar het schrijven is er in veel gevallen niet meer bij want er wordt een tekst in gekleefd. Klaar en duidelijk en zonder inktvlekken. De centjes en cadeaus zijn er ook nog.

Mijn meter had vijf metekinderen en had een maand na nieuwjaar last met haar darmen. Niet moeilijk want ze kreeg vijf grote peperkoekenharten met suiker op!

In iedere dorp waren er vroeger dorpsfiguren.

Meestal jongens die niet op de eerste rij stonden bij het uitdelen van de hoofdinhoud. Ze kregen dan ook ten onrechte de naam van 'dorpsidioten' maar waren dat niet want ze gingen onbezorgd door het leven. Spijtig genoeg waren ze gewillige prooien voor pesters en profiteurs. Maar ze waren ook ambiancemakers die het dorp op de kaart zetten.

En toch was er in Pellegem een speciale dorpsfiguur, enig in zijn soort. Zijn naam was Pieter, elf jaar en wonend bij zijn pa die vloerder was, zijn ma die het huishouden deed en zijn jongere zus en broer die nog geen werk hadden.

Al van kleinsaf gedroeg hij zich niet zoals de andere vlegels uit het dorp. Hij speelde niet op straat, vocht niet, haalde geen kattenkwaad uit en toch was hij overal aanwezig op zijn manier.

Sommige mensen wisten niet goed hoe ze met hem moesten omgaan, konden niet gepast reageren en meden hem. Maar daar trok hij zich niets van aan. Als

hij naar de winkel ging deed hij voor iedereen de deur open, groette iedereen, zei meerdere malen: “Dank u” en “alstublieft“.... ze waren dat niet gewoon!

Hij voetbalde en wanneer hij een fout maakte ging hij zich uitvoerig verontschuldigen bij het slachtoffer en de scheids... ze waren dat niet gewoon!
Op school ging hij regelmatig in een beleefde discussie met de leraar die soms met een mond vol tanden stond... hij was dat niet gewoon!

Bij opstootjes tussen vechthaantjes kwam hij tussen en bombardeerde hen met een vloed aan woorden en ze gingen lopen... want ze waren dat niet gewoon!

Na de mis op zondag ging hij aan de uitgang staan en bedankte iedereen voor hun komst. De meesten keken de andere kant op omdat ze niet wisten hoe te reageren... Ze waren dat niet gewoon!

Hij was dus geen ‘dorpsidioot’ waarvoor ze hem versleten maar een voorbeeld en heel slim, te slim! Na een tijdje begon hij genoeg te hebben van de naïviteit en tegenwerking van zijn dorpsgenoten.

Vooraf wanneer de burgemeester aan zijn ouders voorstelde om hem onder te brengen in een school bij de paters in de stad. De pastoor ondernam stappen in die richting en de champetter zou zijn macht laten gelden indien ze het voorstel niet aannamen!

Alleen bij de vinkeniers was hij welkom want ieder jaar op de koningsviering las hij een zelf geschreven brief voor vol met humor en emotie en maakte zijn ma en pa fier. In het vinkenwereldje noemden ze hem ‘professor P’, wat hij als een complement aanvoelde.

Nieuwjaarsdag 1951

Aan de kerkpoort hangt een grote nieuwjaarsbrief met veel tekst, nog nooit gezien! Binnen het kwartier staat het halve dorp te gapen naar de levensgrote

brief. Niemand waagt het om deze aan te raken. Iedereen leest en buiten de 'hoooo's' en 'haaaa's' is er geen commentaar. De tekst is de volgende:

Pellegem , 1 januari 1951

Beste gezagdragers, ordehandhavers en medebewoners van Pellegem.

Ik ben elf jaar en een jongen zoals alle andere in het dorp maar mag dit niet zijn want men noemt mij een 'dorpsidioot'.

Ik word gestraft omdat ik beleefd, gediensdig en eerlijk ben!

Men wil mij verbannen, desnoods met geweld!

Ik heb nog nooit iemand kwaad gedaan en zal dit nooit doen!

Heer burgemeester, U zei ooit er te zijn voor alle dorpingen. En ik dan?

Champetter, zou U echt in staat zijn geweld te gebruiken tegen een jongen van elf jaar?

Meester, waarom vult u nooit punten in op mijn rapport voor orde, tucht en beleefdheid?

Meneer pastoor, waarom jaagt u mij steeds weg omdat ik aan de kerk de mensen bedank voor hun komst.

Winkeliers, waarom kijkt u kwaad wanneer ik de deur open voor de klanten?

Medebewoners van Pellegem, waarom mijden jullie mij? Mijn doen en zijn is geen ziekte en zeker niet besmettelijk.

Vinkeniers, waarom ben ik bij jullie wel aanvaard en kan ik zijn wie ik ben?

Meneer dokter... Facteur... enz.

Mijn grote wens is dat niemand dit nog moet mee maken, iedereen gezond mag zijn en dat ik deel mag uitmaken van deze mooie gemeenschap.

Uw dorpsidioot, Pieter

Wa was da?

Nog nooit gezien, maar boenk erop.

Er stonden voor de kerk veel spreekwoordelijke schoenen en wie ze pasten kon ze aantrekken. Na een doodse stilte kwamen de aanwezigen los en iedereen ging over de tong.

Wat verder stond Pieter zijn actie te aanschouwen en hij wist dat het 'ridder of mis' kon zijn. Maar zijn nieuwjaarsbrief was doorgedrongen en de dagen daarop kreeg hij niets anders dan verontschuldigen en begonnen er velen hem na te doen.

'Dorpsidiot' Pieter was plots een voorbeeld geworden van oprechtheid, orde en tucht. Dat hij slim was, bewees hij door later dokter te worden en nog vele, vele jaren later vond men de naam van zijn '?': autisme.

Wat hebben we geleerd vandaag?

Ten eerste: dat eerlijkheid en een beleefde uiting van ongenoegen de beste weg kan zijn naar de oplossing.

Ten tweede: dat autisme geen ziekte is en mensen met dit verschijnsel zelfs zeer slim en talentrijk en aangenaam kunnen zijn.

Ten derde: dat het beste geneesmiddel 'wij' zijn. Wij moeten hen leren begrijpen en meewerken want in ieder van ons zit ergens wel zo een trekje!

Ik ken zo iemand die al 210 verhalen met een hoek af geschreven heeft.

Hij is een nieuwjaarsbrief aan het schrijven, hou U vast!

Lucien van Gent